

opusdei.org

Prelatens brev (september 2009)

Inför våra fel och de dagliga motgångarna, föreslår Opus Deis prelat närma sig vår Fru. Septembers herdabrev.

2009-09-14

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Nu börjar en månad till full av högtider till Jungfru Marias ära, vilka, som alltid, fyller hjärtat med glädje hos oss som vet att vi är hennes barn. För mig innebär den

dessutom särskilda minnen eftersom jag bad om att bli antagen i Opus Dei den 8 september, Jungfrun Marias födelses högtid. Jag har alltid ansett att det handlade – såsom fallet är med oss alla – om en smekning från vår Moders sida på hennes högtidsdag.

Vid ett tillfälle kommenterade vår Fader de tre vise männens kallelse, som gick mot Betlehem ledde av en stjärna och försäkrade: ***Det är även vår erfarenhet. Även vi märker att undan för undan har ett nytt ljus tänts i själen: en längtan efter att vara helt och hållet kristna, en iver att ta Gud på allvar, om uttrycket tillåts. Om var och en av er nu med hög röst skulle berätta om de inre personliga omständigheterna kring sin övernaturliga kallelse, skulle vi andra genast inse att allt ni berättar kommer från Gud. Låt oss tacka Gud Fader, Gud Son och***

Gud helige Ande samt Jungfru Maria, genom vilken alla himlens välsignelser når oss, för denna gåva som tillsammans med tron är den största som Herren kan skänka en skapad varelse: en väldefinierad impuls att uppnå kärlekens fullhet i övertygelse om att det är nödvändigt – och inte bara möjligt – att uppnå heligheten mitt i sina yrkesmässiga, sociala och övriga uppgifter.[1]

Den helige Bernhard, som var en passionerad förespråkare för Maria, uttryckte det på ett beundransvärt sätt i en av hans predikningar tillägnade Jungfru Maria. ”Låt det eldklot som upplyser världen försvinna. Vad återstår av dagen? Låt Maria, havets stjärna, det väldiga och vida havet (Ps 104:25) försvinna. Vad återstår annat än svart natt, dödens skugga, tjockt mörker? Låt oss av hela vårt hjärta, med all kärleks kraft

och strävan vörda Jungfru Maria, ty han som har bjudit, att allt blir oss givet genom Maria, har velat så till vår förmån.”[2]

Den andliga traditionen har kallat Maria *den bedjande Allmakten*, eftersom det som hon ber sin Son om blir oss givet osvikligt. Vår Fru känner mycket väl till det som tjänar Guds ära och vårt andliga väl, och hon ber precis om detta för oss. Låt oss därför vända oss till hennes förbön med stort förtroende och mer intensivt denna månad, vilken, som jag sade, är full av marianska firanden. Av var och en av dessa högtider kan vi, liksom bina ur olika blommor, hämta ingredienserna för att med Guds hjälp tillverka denna *honung*, denna andliga föda som vi alla behöver som små barn. Vår Moder själv uppmuntrar oss med inspirerade ord som liturgin sätter på hennes läppar: ”*Jag är den ljuva kärlekens och Gudsfruktans,*

kunskapens och det heliga hoppets moder. Hos mig finns hela nåden för vägen och sanningen, allt hopp på liv och kraft. Kom till mig, ni som längtar efter mig, och mätta er med vad jag har frambragt. Att tänka på mig är ljuvare än honung, att äga mig är förmer än honungskakans sötma.”[3]

Inför en så stor skatt, låt oss fråga oss om vi ofta vänder oss till vår Moder under dagen, i små och stora behov. Uttalar vårt hjärta och våra läppar detta ömma namn – **Moder, min Moder!** – som ständigt flödade ur vår Faders läppar? Ropar vi på henne med ett barns brådska och tillit som behöver moderns vård?

Den första marianska högtiden denna månad är Vår Frus födelse, den 8 september. Många gånger har vi säkert tänkt att frälsningens dag började gry på jorden när Maria föddes, eftersom från henne *ortus est sol iustitiae*, föddes Kristus,

rättfärdighetens Sol, vår Gud och Frälsare.[4] Profeterna hade skymtat denna minnesvärda dag, och Kyrkan understryker detta då hon som första läsning i Mässan väljer en text av Mika om Betlehem, den stad där Messias skulle födas. **Profetian – säger Benedikt XVI – säger att han kommer att vara av Davids ätt, som liksom Han också kom från Betlehem, men han kommer att överskrida gränserna för det mänskliga, eftersom han är ”en som leder sin härkomst från forntiden”, från svunna tider, nära evigheten; hans storhet kommer att nå ”hela jorden”, och så kommer även att ske med freden (jfr Mik 5:1-4).**[5] Påven avslutar: För att beskriva ”Herrens smorde”, som inleder folkets befrielse, använder profeten ett kryptiskt uttryck: ”till dess hon som skall föda har fött” (Mik 5:3). På detta sätt visar liturgin, som är trons främsta skola, oss hur vi kan

uppfatta att Marias födelse är direkt kopplad till Messias, Davids son.[6]

I Mikas hemlighetsfulla ord kan man skymta en hänvisning till profeten Jesaja, som Evangeliet tillämpar på Maria: *ecce, virgo concipiet et pariet filium et vocabit nomen eius Emmanuel*,^[7] Jungfrun skall bli havande och föda en son, och man skall ge honom namnet Immanuel. Dessa ord uppfylldes vid Bebådelsen, då Guds Ord blev kött i vår Frus rena sköte genom den helige Ande.

Läsningen av Evangeliet föreslår den långa texten med Jesu släkttavla enligt Matteus och avslutar med att berätta om Herrens tillblivelse. **Han framställer Israels historia från Abraham som en pilgrimsvandring som genom upp- och nedförsbackar, kortare och längre sträckor, i slutändan leder till Kristus.**^[8] I denna långa lista på

personer från Gamla Testamentet saknas inte, tillsammans med män och kvinnor som var Gud trogna, andra som inte betedde sig på samma sätt. De stora patriarkerna, Abraham, Isak och Jakob, som svarade mot Guds krav troget, finns med, och även ledare, kungar och vanligt folk som var stora syndare. Vissa av dessa ångrade sig, andra inte. Detsamma bland kvinnorna: tillsammans med Rut, älskad av Gud, nämns andra som bröt mot hans bud. Benedikt XVI understryker att **med sina ljusa och mörka personligheter, med framgångar och misslyckanden visar oss släkttavlan att Gud också skriver rakt på historiens krokiga rader. Gud låter oss vara fria men lyckas ändå hitta nya vägar för sin kärlek i vårt misslyckande. Gud misslyckas inte. Denna släkttavla är alltså en försäkran om Guds trohet, en försäkran om att Gud inte låter oss falla och en inbjudan**

till att alltid rikta vårt liv mot honom, till att alltid vandra mot Kristus på nytt.[9]

Detta var en av de lärdomar som den helige Josemaría inbjöd att dra av denna text. Han påpekade för oss att *evangelisterna inte kunde skriva ner allt de visste om Jesus Kristus, eftersom då skulle de ha behövt många volymer för att ta med alla ord och gärningar i hans liv. Trots detta saknas inte negativa händelser för apostlarna bland de ställen de valde ut. Men alla innehåller någon lärdom.[10]* Han gick ännu längre: *Om vi går tillbaka till Jesu Kristi släkttavla igen, hittar vi män och kvinnor – Jesu och Marias föregångare – som ibland inte var någon förebild. Med denna lärdom är det säkert att Guds Moder vill att vi anser att hon, som är helt ren – obefläckad! – accepterar oss med våra fläckar. När vi närmar oss henne och Jesus*

med rent samvete, med vilja att göra gott, då räknas inte allt det som varit. Vi kan leva om vårt liv, och för att göra det kommer vi att behöva rätta till riktningen under dagen mer än en gång.[11]

Dessa är tankar som under detta prästadömetts år inbjuder oss att främja ett brett apostolat för att sprida behovet av försoningens sakrament – även bland biktfäder –, och tacka för detta redskap för att ta emot förlåtelse för synderna, som Herren har givit Kyrkan. Dessa tankar fyller oss dessutom med optimism och lugn eftersom de hjälper oss att förstå att Gud inte tröttnar på vår svaghet, även om han inte önskar dem. Varken våra synder eller våra fel kan föra oss bort från honom när vi ångrar oss över dessa brister och ber om förlåtelse, genom att gå till bikt om det behövs. Herren vill ständigt dra oss till sin kärlek genom barmhärtigheten.

Jag vill att ni och jag – upprepar jag med den helige Josemarías ord – har detta kampperspektiv; att vi aldrig glömmer bort att det i det inre livet är nödvändigt att slåss utan att misströsta; att vi inte misströstar när vi, i vårt försök att tjäna Gud, måste rätta till oss själva inte en gång utan många gånger.[12]

Fyra dagar efter födelsen, den 12 september, firas Marias ljuva namns högtid. Vilken glädje känner vi inte då vi kallar Modern vid hennes namn! Vi bör alltid ha det i vårt hjärta och på våra läppar, i synnerhet då själen är omskakad av frestelsernas och svårigheternas stormar, som Herren kan tillåta för att få ödmjukheten att växa i oss och för att väcka vårt totala förtroende till hans allmakt.

I dessa stunder av prövning kanske en viss förtvivlan dyker upp eller till

och med viljan att fortsätta kämpa minskar. I så fall bör vi med större intresse, ihärdigt, titta på *Stella maris*, på Jungfru Maria. Låt oss igen lyssna på den helige Bernhard, i en text som är universellt känd: ”Om frestelsernas vindar blåser upp, om du stöter på bedrövelsens blindskär, se upp till stjärnan, anropa Maria (...). Du kommer inte att hamna på villovägar om du följer henne, du kommer inte att förtvivla om du ber till henne, du kommer inte att gå vilse om du tänker på henne. Om hon håller dig i handen, kommer du inte att falla; om hon skyddar dig, har du inget att frukta; du kommer inte att bli trött, om hon är din ledsagare; du kommer att nå hamnen oskadd, om hon värnar om dig. På detta sätt kommer du själv att erfara hur träffande det sades: *och hennes namn var Maria* (Luk 1:27).[13]

Med Jungfru Marias mäktiga hjälp kommer vi alltid att segra, även om

vi ibland besegras i den dagliga kampens skärmytslingar. Maria följer oss uppmärksamt utan uppehåll, och när hon hör sitt namn på våra läppar kommer hon genast för att skydda oss. ***Moder! Kalla på henne med hög, mycket hög, röst. Hon hör dig, hon ser att du kanske är i fara och hon - vår Fru, din Moder - erbjuder dig, med sin Sons nåd, sin famns tröst och ömheten i sina smekningar. Sedan är du styrkt inför nästa strid.***[14]

Vid sidan av korset, den 15 september, talar hon om värdet av ett dolt och tyst offer. Låt oss förundras över och betrakta hennes sinnesstyrka när stunden för att lida och känna smärta kom. ***Jesus känner sig åter tröstad genom sin moders diskreta och kärleksfulla närvaro. Maria skriker inte, hon springer inte fram och tillbaka. Stabat: hon står upp, vid sin Sons sida.***[15] Kommer vi nu, mina

döttrar och söner, att lära oss att styrkan att hålla ut vid korset – sida vid sida med Kristus på korset – är ett villkor för och försäkran om rika övernaturliga frukter? Minnet av vår Frus hållning bör hjälpa oss att vända om då vi måste genomgå fysiskt eller moraliskt lidande, till och med då en ansats till uppror vill få fäste i djupet av vår själ. Jag inbjuder er att vid dessa stunder förnya samma resonemang som vår Fader förde så ofta, och som hjälpte honom att uppfylla det uppdrag som Gud hade anförtrott åt honom: ***Vill du det Herre? ... Då vill jag det också!***[16]

Vidare, hur kan vi glömma vår älskade don Álvaro denna dag? Låt oss be om hans förbön på denna nya årsdag av hans utnämning som vår Faders förste efterträdare, så att han från Gud utverkar för oss det lugn, den frid i själen som han alltid spred

till sin omgivning, särskilt vid stunder av spänning eller svårighet.

Slutligen för den 24 september med sig minnet av Vår Fru av fångarnas befrielse, vars namn hjälpte den helige Josemaría vid avgörande stunder i Verkets historia, säker på att hon skulle ta hand om att utverka de nådegåvor som han behövde för att kunna tjäna människor bättre.

Låt oss även anropa henne med detta moderliga namn, och be henne om de övernaturliga gåvor som Kyrkan och denna *lilla del* av Kyrkan som Opus Dei är – och likaså var och en av oss – behöver. Jag insisterar på att vi inte ska glömma att envist under detta prästadörets år be för prästkallelser, för alla vigda tjänares helighet.

Ha en särskilt plats inom denna bön för era adjungerade bröder som jag kommer att prästviga i Torreciudad den 6 september. Och precis som

varje månad påminner jag er att ha Påven och alla hans medarbetare i Kyrkans ledning mycket närvarande i era dagliga böner. Låt oss med större iver be *Dominus conservet eum, et vivificet eum, et beatum faciat eum in terra*, dessa ord som vi varje dag höjer till himlen i *Preces*.[17] Låt oss särskilt vara honom nära under hans planerade resa till Tjeckiska republiken 26-28 september.

Inför Vår Fru av Försynen i Puerto Rico och inför Vår Fru av Guadalupe i Mexiko bad jag med er alla. Jag – vi – kunde också stanna vid triptyken i katedralen i Köln där den helige Josemaría många gånger firade Mässan och tackade för Kalvariebergets offer genom att tillbe Herren och gripa tag i den bedjande Allmakten, vår Moder Maria.

Mina döttrar och söner, i de länder där vi verkar apostoliskt har vi ett rikligt och glädjefullt arbete med

människor framför oss. Jag vill därför meddela er att den 15 augusti, då vi förnyade vigningen av Opus Dei till Jungfru Marias ljuva hjärta, bekräftade jag till vår Moder att vi vill göra den helige Josemarías förbön i Loreto 1951 till vår, så att ivern efter hela mänskligheten ska förtära oss varje dag.

Med sin varmaste tillgivenhet
välsignar er

er Fader

+ Javier

Pamplona den 1 september 2009

[1] Den helige Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 32.

[2] Bernhard av Clairvaux, *Predikan vid Jungfru Marias födelses högtid*, (Predikan om ”akvedukten”)

[3] Syr 24:24-27(Vulg).

[4] Missale Romanum, Den saliga Jungfru Marias födelse, *Ingångsantifon*.

[5] Benedikt XVI, Predikan vid Vår Fru av Bonarias vallfärdsort (Cagliari), 7/9 2008.

[6] *Ibid.* [7] Jes 7:14; Matt 1:23.

[8] Benedikt XVI, Predikan vid Jungfrun Marias födelses högtid, 8/9 2007.

[9] *Ibid.* [10] Den helige Josemaría, Anteckningar tagna under en betraktelse, 8/9 1966.

[11] *Ibid.* [12] *Ibid.* [13] Bernhard av Clairvaux, 2:a predikan om *Bebådelsen*, 17.

[14] Den helige Josemaría, *Vägen*, nr 516.

[15] Den helige Josemaría, *Guds vänner*, nr 288.

[16] Den helige Josemaría, *Vägen*, nr 762.

[17] Jfr Ps 40 (41):3.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
prelatens-brev-september-2009/](https://opusdei.org/sv-se/article/prelatens-brev-september-2009/)
(2026-03-10)